

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΠENE NTYMON

ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

(Ἡ κυρία Νταρμπέν, εἰκοσι ἑτῶν, χάρις στὸ Θεό. Ἐίπε ξανθιά, χάρις στὸν κομμωτὴ της. Ἐχει γερὰ μαργαριταρένια δοντάκια, φτιαγμένα γιὰ τὸν δαγκάνουν, ὠραία χέρια κι' ὠραιότερα νύχια. Ὁ κύριος Νταρμπέν, τριάντα ἑτῶν. Μάλλον ὠραῖος νέος. Ἡ κυρία Ὀρλίκ, μητέρα τῆς κυρίας Νταρμπέν. Μιά συμπαθηστατὴ καὶ ὀδαιοτάτη πεθερά. Ἀλίχη Ὀρλίκ, ἀνύπανθη κόρη της. Ἐνα ἀσημαντὸ δεσποινίδιο. Ἐνα κομψὸ σαλόνι. Στους τοίχους εἶνε κρεμασμένοι πίνακες ἀκαδημαϊκῶν ζωγράφων. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νταρμπέν συνομιλοῦν).

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Θέ μου! πὺς πλήττει μιὰ γυναίκα ὅταν βρίσκεται μόνη μὲ τὸν ἄντρα της!

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητή μου, στὸ μέλλον νὰ εἶσαι λιγώτερο εὐκρινής.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐγὼ μιὰ νευρασθένεια!..

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἡ νευρασθένεια λέγεται σήμερα σπλὴν.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Δόμου ἕνα ταγάρου... Ἀναφέ μου τὸ ταγάρου... Φέρε μου καὶ τὴν σταχτοθήκη...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐγὼ νὰ τώρα καὶ καμαριέρης.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Αὐτὴ εἶνε ἡ σοβαρώτερη δουλειὰ πού ἔκανες μέχρι σήμερα στὴ ζωὴ σου!

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Σοῦ ἔδωσα μόνος μου τὸ δικαίωμα νὰ μὲ τραβᾷς ἀπ' τὴ ρύτη.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο δὲν κάνεις τόσο πολλὰ ἄνοησιες. Ἐπειδὴ σὲ ὀδηγῶ ἐγώ... Μὰ ποῦ εἶνε ἡ Νινέττα μου; Νινέττα! Νινέττα!.. Ἀ! νάτο τὸ χρυσὸ μου! Τὶ ὤμορφη σκυλλίτσα, δὲν βρίσκεις; Πάρ' τηνε στὰ γονάτια σου...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἀ! μὰ! δὲν πιστεύω! Χθές ἡ σκύλλα σου ἔκανε τοὺς ἀπάνω μου καὶ μοῦ λέρωσε τὸ παντελόνι.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Νὰ μὴν ἔχῃς τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ σοῦ ἔξανακάνη τὴν ἴδια τιμὴ σήμερα!.. Κάθε μέρα δὲν ἔχομε Πάσα. Ἐὰς τώρα, χάζεψε λίγο τὴ Νινέττα μου...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Μὲ σκότισες μὲ τὴ Νινέττα σου.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐννοῶ νὰ πάσης τὴ Νινέττα μου στὰ γονάτια σου καὶ νὰ τὴ χάζεψεις.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐννοῶ νὰ μ' ἀφήσης ἡσυχο μὲ τὸ βορμόσκυλλο σου. Ἐσὺ θὰ μοροῦσες νὰ κάνης κι' ἕναν ἄγιο νὰ χάζη τὴν ὑπομονὴν του.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Συγκρίνεις βλέπω τὸν ἑαυτὸ σου μ' ἕναν ἄγιο.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Κατ' ἑνταῖος πειὰ ἀνυπόφορη μὲ τὴ μανιὰ νὰ διαστρεβλώνης τὴν ἔννοια τὸν λόγον μου.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐννοια σου, μωρὸ μου, καὶ θὰ σὲ κάνω νὰ πληρώσης πολὺ ἀκριβὰ τὴν αὐθάδεια σου!

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἀηλαδὴ!

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἀπαύστατα: γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ, θὰ πάσω φίλο τὸ Λεριντὰ, τὸν ὄρατο Λεριντὰ, τὸν ὄρατο τῆλενις τόσο πολὺ. Πόσο θὰ χαρῆ, ὁ κακομοῖρης, γιὰ τὴν ἀνέλπιστη τύχη του.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Τὸ ξέρεις καλά, Ζάν, πὺς αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀστεῖμοι δὲν μ' ἀρέσουν καθόλου.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Μιλῶσα σοβαρώτατα!..

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἀ! μὰ φτάνει ἐπὶ τέλους!

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ὁ Λεριντὰ εἶνε ὁ τύπος τοῦ ἀνδρὸς πού μ' ἀρέσει. Ψηλός, μελαχροινός, δυνατός... Φαίνεται ὡς ταυρομάχος!

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρη νὰ πάσης!

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Τὸν καυμένο τὸν ἀντρούλη μου!.. Ὅσο συλλογίζομαι πὺς; θὰ τὸν ἀπατήσω!.. Ἀς εἶνε ὅμως: τοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμωρία!..

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλι Ζάν, γιὰ τὸ δικὸ σου τὸ συμφέρον— μ' ἀκούεις καλά; γιὰ τὸ δικὸ σου τὸ συμφέρον— νὰ πάσης αὐτὴ τὴν κουβέντα!..

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Πρέπει νὰ τηλεφωνήσω τώρα τοῦ Λεριντὰ νὰ μὲ περιμένῃ τὸ ἀπόγευμα. (Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ἡ κυρία Νταρμπέν δέχεται ἕνα ἡχηρὸ ράπισμα).

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Σ' ἀρεσει;

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Κτῆνος! πρόστυχε! χωριάτη! Δὲν θέλω πειὰ νὰ σὲ ἔξαναδῶ στὰ μάτια μου... Θὰ πάρω ἀμέσως τὰ πράγματά μου νὰ φύγω...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ὁμοιωθῶ πὺς παραφέρθηκα... Λυποῦμαι πολὺ... Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρήσεις... (Μπαίνει μέσα μιὰ κυρία περασμένη στὰ χροῖνα, μὰ ὠραία ἄκομα. Ἀπὸ πίσω της ἔρχεται μιὰ νεαρὰ δεσποινίς).

Κα ΟΡΑΙΚ.— Ἐμεῖς εἶμαστε, Ζάν. Ἡ μητέρα σου καὶ ἡ ἀδελφὴ σου.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Μαμά, ὁ ἄντρας μου μ' ἔδειρε...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Δὲν τὸ ἀρνόυμαι πὺς ἔκανα μιὰ χειρονομίαν λιγάκι τσοπρή...

Κα ΟΡΑΙΚ.— Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερὸ, ἀπίστευτο!..

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἡ ἀλίχη ὅμως εἶνε πὺς ἡ Ζάν κατεχόρασθη τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀδυναμίας μου!..

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἰμῶν τὸν ἀλιτήριον!.. Ὅ θὰ δῆς μαμά: σὲ λίγο θὰ σοῦ πῆ πὺς τὸν ἔδειρα ἐγώ!

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐπὶ τέλους, δὲν μοροῦσα ν' ἀνεχθῶ περισσότερο νὰ τὴν ἀκούω νὰ μὲ ἀπειλῆ πὺς θὰ πιάσῃ φίλο τὸ Λεριντὰ. Μοῦ εἶνε δυνατὸ νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴν κατάστασιν.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Τῆς ἴδιας γνώμης εἶμαι κι' ἐγώ. Γι' αὐτὸ θὰ ἔξαναπάω στὴς μαμάς μου.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Μὴ! Ὅ θὰ καλοπεράσῃ ἡ μαμά σου.

Κα ΟΡΑΙΚ.— Σὰς διατάσσω καὶ τοὺς δύο σας νὰ πάψετε... Ἡ Ἀλίχη καὶ ἡ Ζάν νὰ περάσουν στὸ σαλόνιακι. Ἐγὼ νὰ πῶ κάτι ἰδιαίτερον τοῦ γαμβροῦ μου.

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐγώ, φτάνει νὰ μὴν βλέπω τὸν ἄντρα μου καὶ ὅπου θέλετε πηγαίνω... Δὲ ζητῶ τίποτ' ἄλλο καλύτερο...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἀγγελέ μου! τί χαριτωμένη πού εἶσαι ὅταν θυμώνης!

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Νὰ χαθῆς, νὰ χαθῆς βάνουσε!.. Πάμε, Ἀλίχη μου; (Ἡ Ζάν Νταρμπέν καὶ ἡ Ἀλίχη βγαίνουν ἔξω).

Κα ΟΡΑΙΚ.— Εἶμαι βεβαία πὺς κατὰ βάθος ἀγαπάτε τὴν κόρη μου. Ἐλπίζω λοιπὸν πὺς ἡ οἰκογενειακὴ αὐτὴ σκηνὴ δὲν θὰ ἐχῇ συνέπειας.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐπὶ τέλους, ἐδέσασα κι' ἐγώ, μιὰ φορὰ, μαμά!.. Τὴν λατρεύω τὴν Ζάν. Μὰ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ δεξιὰ ἀκόμα ἔχουν τὰ δριά τους... Ἀς πῶ νὸ βῆθ τὸν κύριο Λεριντὰ, ἀφοῦ τῆς ἀρέσει τόσο πολὺ.

Κα ΟΡΑΙΚ.— Τὸν κύριο Λεριντὰ θὰ τὸν βῆθ ἀφοῦ προηγουμένως πάνε μαζί στὴν ἐκκλησία κι' εὐλογήσῃ ὁ παπὰς τὴν ἐνοσίχθων.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ὅποτε, σὺν νὰ λέμε, τὴν εἶχαι ἡδὴ ὡς ὄνη σας αὐτὸ!.. Ἡ Ζάν λοιπὸν θὰ σας εἶπε πὺς ἀγαπᾷ τὸ Λεριντὰ, ἔ;

Κα ΟΡΑΙΚ.— Τί τὰ θέλεις, παιδί μου... Ἀς τ' ἀφήσουμε τώρα αὐτὰ. Ὅστόσο, ἡ ἀλήθεια εἶνε πὺς ἐσεῖς δὲν ταυρίζετε καθόλου.

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν ὑπάρχει στὸν κόσμο ἕνας ἄντρας πού

νὰ ταυρίζῃ στὸ χαρακτῆρα μὲ τὴ Ζάν...

Κα ΟΡΑΙΚ.— Ἐσένα σοῦ ἔπρεπε μιὰ γλυκεῖα καὶ ἡσυχὴ γυναίκα... νὰ, καληφῶρα σὺν τὴν μικρότερη κόρη μου, τὴν Ἀλίχη. Τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν θὰ τολμήσῃ ποτε νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση στὸν ἄντρα πού θὰ πάρῃ... Ἐκεῖνος θὰ εἶνε ὁ ἀπόλυτος κύριος στὸ σπίτι... Ἀν τῆς δεῖξῃς τὸ χαριτὸ αὐτὸ πού εἶνε μπλὲ καὶ τῆς πῆς: «εἶνε κίτρινο» ἐκεῖνη θὰ σοῦ ἀποκριθῇ ἀμέσως: «καὶ ἀντρούλη μου, τὸ χαριτὸ αὐτὸ εἶνε κίτρινο...» Ὅταν τῆς διατάξῃς: «Ἀπόψε τὸ βράδυ, φεύγομε σὲ ταξίδι», ἐκεῖνη θὰ τεξῆ ἀμέσως ἐντομίμας τῆς ἀποσκευῆς... Ἀχ! τέτοια γυναίκα σοῦ ἔπρεπε ἔσένα...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Ἐτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα... Ναί, ἡ μικρὴ ἢ Ἀλίχη φαίνεται πολὺ καλὴ ἢ καυμένη... Ἀπὸ καιρὸ τώρα τὴν ἔχω προσέξει... Μὰ δὲν μπόρεσα ἀκόμα νὰ καταλάβω τὸ χαρακτῆρα της, ἐπειδὴ σπανίως ἀνοίγει τὸ στόμα της.

Κα ΟΡΑΙΚ.— Εἶνε σκεπτικὴ, συγκεντρωμένη στὸν ἑαυτὸ της...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Τὴ φρόνιμο, τί ὑπάκουο κορίτσι!..

Κα ΟΡΑΙΚ.— Ἀγγελοῦ καλωσύνης! Καὶ ὅσο γιὰ κείνο πού μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγον, ὅτι σπανίως τὴν ἀκούεις νὰ μιλά, κίριμα σὲ σένα ἂν δὲν κατάλαβες τὸ λόγο τῆς σιωπῆς της...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὸν μάθω...

Κα ΟΡΑΙΚ.— Νά, πὺς νὰ σοῦ τὸ πῶ... Ὅταν σ' ἀκούω νὰ μιλάς, μαγεύεται ἀπὸ τὴν ὄμματα σου καὶ δὲν μοροῦε ἀπ' τὴ συγκίνηση ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της!

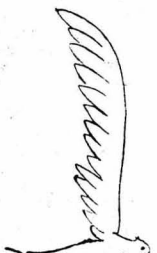
ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Τὴν καυμένη τὴν Ἀλίχη... Ναί, κατὰ μοῦ λείπει πὺς θάβρισκα τὴν εὐτυχία μου κοντὰ της!

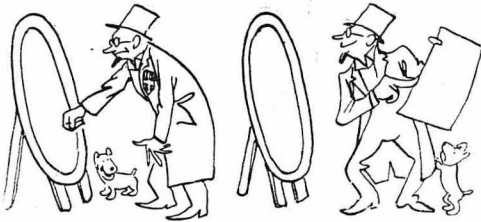
Κα ΟΡΑΙΚ.— Ἐγὼ εἶμαι σίγουρος γι' αὐτὸ...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Σύνμφωνοι, λοιπὸν. Μόλις

Κα ΝΤΑΡΜΠΕΝ: Κτῆνος! Πρόστυχε! Βάνουσε!..

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΠΤΑΔΥΜΑ

Συνήθως κάθε άνθρωπος έχειτα μονάχος του στον κόσμο. Τα δίδυμα είνε σπάνια κι' ακόμη σπανιότερα τα τριδύμα. *Εντέλως σπάνια και εξαιρετικά είνε τα τετραδύμα ή τα πενταδύμα κι' όταν τύχη ποτέ νά γεννηθούν τέτοια παιδιά όλα τὰ θαυμάζουν ως θαύμα της φύσεως και οι εφημερίδες αναγράφουν με σχόλια τὸ γεγονός. Τὸ νὰ γεννηθούν όμως επτάδύμα είνε ἕνα γεγονός πού προκαλεῖ τὴν ἐκπληξη δολοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, γιατί μιὰ τέτοια τύχη μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ φύσις μόνον κάθε μία χρονια. *Ἡ τελευταία γνωστή περίπτωση, κατά τὴν ὁποίαν ἴδαν τὸ φῶς τὸ ἕλιον ἐπτά παιδιά συγχρόνως ἔμνε στὴν πόλι Χάμπελ τῆς Γερμανίας, ὅπως μᾶς βεβαιώνει μιὰ πέτρινη ἐπιγραφή με σκαλιστὴ εἰκόνα πού είνε χρισμένη στὸν τοῖχο ἐνὸς κατιοῦ. *Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στὶς 11 'Ἰανουαρίου τοῦ 1600 μιὰ μητέρα ἔβγαλε στὸν κόσμο ἐπτά παιδιά συγχρόνως τὰ ὁποῖα ὁμως δυστυχῶς δὲν ἔζησαν παρὰ μόνον ὡς τὶς 20 'Ἰανουαρίου, δηλ. ἐννέα ἡμέρες.

Σύμφωνα με τὴν τότε συνήθεια στὸ κάτω μέρος τῆς ἐπιγραφῆς είνε σκαλισμένα και τὰ ἐπτά παιδιά, ξαπλωμένα κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ *Ἐσταυρωμένου και περιστοιχισμένα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς κι' ἀπ' τοὺς γονεῖς τους.

ΒΛΙΓΟΛΟΓΑ

Ο ΔΟΝΙΖΕΤΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΤΟΥ

*Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυτίμα κειμήλια τοῦ μεγάλου μουσικοῦ Δονιζέττι είνε και τὸ πιάνο του, τὸ ὁποῖον μάλιστα ὑπεραγαποῦσε ὡς κήριός του. Μαζὺ μὲ τὸ πιάνο σώζεται κι' ἕνα γράμμα τοῦ μουσικοῦ στὸν γαμπρὸ του και τὸ ὁποῖο γράφει :

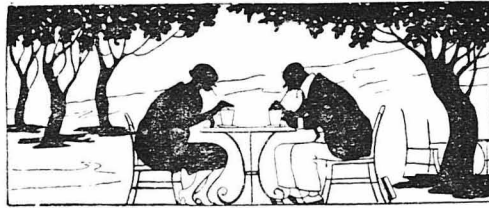
— Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ πουληθῆσι αὐτὸ τὸ πιάνο, γιατί μέσα σ' αὐτὸ είνε κλεισμένη ὅλη μου ἡ καλλιτεχνικὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ 1822 καὶ πέρα. *Ἐχω τὸν ἦχο του ἀκόμη, στ' αὐτιά μου. Μαζὺ μ' αὐτὸ ἔζησα τὰ χρόνια τῆς ἐλπίδος μου, τῆς συζυγικῆς μου εὐτυχίας και τῆς ἐρημιάς. Αὐτὸ ἄκουγε τὶς κραυγὲς τῆς χαρῆς μου και ἔβλεπε τὰ δάκρυά μου, τὶς ἀπογοητεύσεις μου, τοὺς θρήμβους μου. Μέσα σ' αὐτὸ ζῆ τὸ πνεῦμα μου και κάθε τμήμα τοῦ σθαιτοῦ μου. *Ἐχει δεῖ τὸν πατέρα μου, τὸν ἀδελφὸ μου, καὶ τὸ δοκιμάσαν και τὸ βασάνισαν ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἕνας πιστὸς σύμμορφος και μακριὰ νὰ είνε τέτοιος και γιὰ τὴν κόρη μου και νὰ τῆς φέρῃ στὸν νοῦ πάντοτε χίλιες εὐχάριστες ἢ μελαγχολικὲς ἐπισημώσεις.

Πιὸ θερμοῦς ἐπιαινος ἀσφαλῶς δὲν ψάλλθηκε γιὰ κανένα πιάνο.

ὄμοιο τὸ διαζύγιό μου ἀπ' τὴ Ζάν...
Κα ΟΡΑΙΚ.— Ναι, σύμφωνοι... Σοῦ εὐχομαι νὰ βρῆς στὴ δεύτερη κόρη μου τὴν εὐτυχία πού δὲν μπόρεσες νὰ βρῆς στὴν πρώτη.
ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Δέ μου λέτε, ἀλήθειαι... *Ἡ Ζάν θὰ παντρευθῆ τὸν Λοριντά ;
Κα ΟΡΑΙΚ.— Ἐτσι φαίνεται... ἢ, μάλλον, γιὰ νὰ εἶμαι εὐλαβικῆς, τὰ πράγματα είνε τελειωμένα... *Ὁ Λοριντά ἔχει βίαιο και ἀσφάλορο χαρακτήρα... Θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ δαμάσῃ τὰ νεῦρα τῆς Ζάν...

ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Αἰσθάνομαι, ξέρετε, μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γίνω συμπάρος τῆς γυναίκας μου !...
Κα ΟΡΑΙΚ.— *Α ! ὄχι δὰ και τόσο !...
ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Τί ὠραία !... Ὡστε, σὰ νὰ λέμε, σήμερα παντρεύεται και τὶς δύο σας τὶς κόρες !...
Κα ΟΡΑΙΚ.— *Ἀπαγορεύεται αὐτὸ ;
ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Κάθε ἄλλο... Τώρα μάλιστα θὰ σὰς ἐξομολογήθῃ κάτι... *Ἐκεῖνο πού μ' ἔκανε περισσότερο νὰ λυπάμαι ἀπ' ὅλη τὴν ὑπόθεση τοῦ διαζυγίου μου με τὴ Ζάν, ἔγανε πού δὲν θὰ σὰς εἶχα πεθερά...

Κα ΟΡΑΙΚ.— Ἐτσι ὁμως πού ἦρθαν τὰ πράγματα, θάχω και πάλι τὴν εὐτυχία νὰ σ' ἔχω γαμπρό μου...
ΝΤΑΡΜΠΕΝ.— Σὰς προσδοκοῦ ὁπόσο, πὼς ἂν τὰ φέρῃ ἔτσι ὁ διάβολος και βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ πάρω γιὰ δεύτερη φορά διαζύγιο...
Κα ΟΡΑΙΚ.— Ὡ ! με τὴν Ἀλίχη μου, μὴ φοβᾶσθε τέτοιο πράγμα...
ΝΤΑΡΜΠΕΝ.—... Τότε θὰ πάρω γυναίκα ἑσᾶς !... Δὲν μπορῶ, βλέπετε, ν' ἀποχωρισθῶ ἀπ' τὴν οἰκογένειά σας !...
Ρενέ Ντυμόν

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

*Ὁ σκύλλος κι' ὁ Κινέζος

*Ἡ «Σφαῖρα» τοῦ Λονδίνου, λαβάνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὰ τελευταία γεγονότα τῆς Κίνας, θυμήθηκε ἕνα ταξεῖδι πού ἔκανε πρὸ ἑτῶν στὸν Ἄγγλια, ὁ περίφημος Κινέζος ἀρχηγὸς Λί - Χούγκ Τσάγκ.

Καὶ δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο : Ἐνῶ ὁ Λί-Χούγκ-Τσάγκ βρισκόταν στὸ Λονδίνο, κάποιος Ἄγγλος κτηνοτρόφος τοῦ ἔστειλε ἕνα θαυμάσιο σκύλλο ἄστερ, λογαριάζοντας ὅτι ὁ Κινέζος θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε ἐξαιρετικά και θὰ τὸν πλήρωνε γενναία. Μὰ ἡ πύστωλη πού ἔλαβε, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀποστολῆς του, ὑπῆρξε πολὺ διαφορετικὴ ἀπ' ὅτι τὴν περιέμενε.

Νὰ τί τοῦ ἔγραφε ὁ Λί - Χούγκ - Τσάγκ :

*Ἀγαπητὴ κύριε,

Σὰς ἐκφράζω τὶς ζωηρότερες εὐχαριστίες μου γιὰ τὸ ὑπέροχο σκύλλο σας. Μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς πῶ ὅτι ἀπὸ καιροῦ ἔχω παίξει νὰ τρώω σκύλλισιο κρέας. Οἱ ὑπηρέτες μου, ὁπόσοι, στοὺς δροίους ἔδωσα τὸ σκύλλο σας, δὲν ἔφαγαν δολοκλήρο και μὲ εἶπαν ὅτι τὸ κρέας του ἦταν περίφημο.

Λί - Χούγκ - Τσάγκ.

*Ἡ δέξα πού δὲν πεθαίνει

Οἱ ἀριστοκράται τῆς Οὐγγαρίας ἦσαν, πρὸ τοῦ πολέμου, ἐξαιρετικά ἀγέρωχοι και ἐγωῖστοι. Δὲν συνανατρέφοντο κανέναν ἄλλο ἐκτός ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς τάξεώς τους. Καὶ αὐτοὺς ἀκόμο τοὺς ποιητὰς και τοὺς καλλιτέχνας, τῶν ὁποίων ὁπόσοο τὴν ἀξία ἀναγνώριζαν, δὲν τοὺς ἐξωρίζαν ἀπὸ τὸ λαὸ. Γι' αὐτὸ ὁ περίφημος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Οὐγγαρίας κῆρυξ Ἀνδρασῦ, ὁ ὁποῖος ὑπέγραψε τὸ 1878 τὴν Αὐστρογερμανικὴν Συμμαχία, προκάλεσε τὴν ἀνανάτησιν τῆς τάξεώς του, δταν μαθεύτηκε πὼς συνεδέετο στενά με τὸν ὀνομαστὸ ζωγράφου Μούνκαζ.

*Ὁ Ἀνδρασῦ, ἐρεθισμένος ἀπὸ τὶς μοιρῆς πού τοῦ ἀπῆθυσαν οἱ φίλοι του, τοὺς ῥώτησε μιὰ μερὰ ἀν ἔβρασε τοὺς ἦταν ὁ Ραφαήλ.

— Πῶς δὲν ξέροουμε ! τοῦ ἀπάντησαν. Τί ἐρώτησις αὐτὴ !

— Ναι, τὸ ξέρετε, ξαναεἶπε ὁ Ἀνδρασῦ. Μὰ πέστε ὁμως, ἀν μπορεῖτε, ποὺς ἦταν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στὴν ἐποχὴ τοῦ Ραφαήλ ;

Κόκκαλο οἱ φίλοι του !

*Ἡ ἡλικία τοῦ στρατάρχου

*Ὁ στρατάρχης ντὲ Βασσομιερό, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ πνεύματα τῆς ἐποχῆς του, ἦταν παρ' ὅλη τὴ μεγάλη ἀνδρεία του, φανατικὸς ἐχθρὸς τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ. Ὁ τελευταῖος γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕναν ἐχθρὸ, τὸν ὁποῖον φοβόταν πολὺ, τὸν ἐφυλάκισε στὴ Βασιλίλη. Ἡ φυλάκισις τοῦ Βασσομιερό ἐβάρσθη σχεδὸν δέκα χρόνια. Ὁταν ἀπεφυλακισθῆ, ὁ γέρος στρατάρχης ἔπῃνε νὰ δῆ τὸ βασιλεῖα Λουδοβίκου XIII, ὁ ὁποῖος, μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἐρώτησε πόσοις ἔτων είνε.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησ' ἄκεινος, εἶμαι πενήντα χρόνων.

— Μπᾶ ! φώναξε ὁ Μονάρχης, ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶστε τουλάχιστον ἑξηντα, κύριε στρατάρχα.

— Τόσο εἶμαι πράγματι, Μεγαλειότατε, ξαναεἶπε ὁ Βασσομιερό, μὰ διαγράφω ἀπὸ τὴ ζωὴ μου τὰ δέκα χρόνια πού πέρασα στὴ Βασιλίλη, γιατί αὐτὰ δὲν τὰ χρησιμοποίησα ὑπερτερόντως τὴν ἡμετέρα Μεγαλειότητα !...

*Ἀγγλικὸ χιῶμορ

*Ὁ μικρὸς Τόμμου δὲν είνε κακὸς μαθητῆς, ἀλλὰ είνε πολὺ φλύαρος. Γι' αὐτὸ κι' ὁ δάσκαλὸς τὸν ἐσημείωσε στὸν Ἐλεγγὸ του στὴ στήλη τῆς συμπεριφορᾶς : *Ὁ Τόμμου φλυαρεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα και πολὺ δυνατὰ μάλιστα.

*Ὁ Τόμμου πῆρε τὸν Ἐλεγγο γιὰ νὰ τὸν δείξῃ στοὺς γονεῖς του και τὴν ἄλλη μερὰ τὸν ἐαναπῆγε σὸ δάσκαλό του, ὁ ὁποῖος κάτω ἀπ' τὴν παρατήρησι του, διάβασε τὴν ἀκόλουθη ὑποσημείωσιν τοῦ πατέρα τοῦ μαθητοῦ του : *Ἀφοῦ γράφετε αὐτὰ γιὰ τὸν Τόμμου, τί θὰ λέγατε ἀν ἀκούγατε τὴ μητέρα του ;